

HRANICE MEZI HNĚVEM A VÁŠNÍ JE TENKÁ

VE ZLÉM I V DOBRÉM

COSMOPOLIS

M. K. HARDY

M. K. Hardy

Ve zlém i v dobrém

HRANICE MEZI HNĚVEM A VÁŠNÍ JE TENKÁ

VE ZLÉM I V DOBRÉM

COSMOPOLIS

M. K. HARDY

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

VE ZLÉM I V DOBRÉM

Text © M. K. Hardy, 2025

Cover © Zuzi Maat, 2025

© Grada Publishing, a. s., 2025

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektury Karolína Pěničková

Grafický návrh obálky Zuzi Maat

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2025 jako svou 10 021. publikaci

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod

ISBN 978-80-271-7906-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-7905-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-5817-1 (print)

Pro Zuzi Maat

*Děkuji za to,
že jsi dala mým slovům tvář.*

Poděkování

První velké díky patří mé kamarádce Terce Holé a má to prostý důvod: jednoho dne jsme se domluvily na srazu, a právě cestou za ní mě napadl námět této knihy. Neměla jsem vymyšleného téměř nic, v podstatě jen dvojici a pár menších detailů. Právě Terka byla první člověk, kterému jsem ten nápad v kavárně řekla, a taky člověk, který se mnou byl kdykoliv ochotný konzultovat úplně všechno. Její nadšení a zápal mě motivovaly neuvěřitelným způsobem.

Dál nesmím zapomenout na Markétku, Zuzku a Míšu, trio, na které se vždy můžu při psaní obrátit a spolehnout se, že si mou knihu přečtou a poradí. Osobně si myslím, že o téhle knize už nebudou chtít ani slyšet.

Stejně tak si obrovské poděkování zaslouží všechny mé beta-čtenářky, které – každá svým pohledem – přispěly příběhu. Pořád mě udivuje, s jakou ochotnou a chutí se vrháte do mých příběhů, a nesmírně si toho vážím.

Taky chci poděkovat za preciznost Julii a Markétě z Cosmopolis, jejichž práce je nedílnou součástí knihy.

V neposlední řadě musím zmínit Zuzanu Maat, která jako vždy udělala obálku, jež mi vyrazila dech a perfektně sedí ke knize samotné.

S touto knihou mi pomáhalo tolik lidí, že bych nejradši napsala, že děkuji všem, ale mně to nepřišlo dost. Takže jmenovitě:

- knihomolka.janca
- monikakral76
- mariells_journey
- honzinecka_ctecka
- dam.si.knihu
- johi_sicte
- ann_reads_books
- kristyna_kaderova
- sabi_z_knihy
- petulkagregurkova
- anetpavlisova
- zapisnikknihomolky
- tinapopjakova
- michaela.schmiedlova.autor
- knizniholky
- marketa9novotna

Milí čtenáři,

než začnete číst, ráda bych vám řekla pár slov: Vím, že reálný svět nefunguje vždy tak, jak ho v knihách my autoři předkládáme. Někdy je však hezké snít... a právě to je ten důvod, proč si vytváříme světy jiné. Můžeme psát zdánlivou realitu, ale, drazí čtenáři, nikdy nezapomínejte na to, že i romantické knihy jsou smyšlené. V této knize je svět takový, aby příběh hezky plynul. Bez hranic a omezení, bez byrokracie a zdoluhavého papírování. Zkrátka jsem si vzala to, co se mi hodilo, a naopak to, co by příběh jen zpomalilo, jsem jednoduše vypustila. Tak se se mnou pojďte zasnít a užít si osudy hlavních hrdinů tak, jak jsem si je při psaní užívala já.

Prolog

„Maso už je hotový!“

Křik pětaticetiletého Jamese Normana přehlušil všeobecný mumraj, který panoval na trávníku. Většina mužského osazenstva se hned otočila jeho směrem a začala se trousit k velkému grilu, z nějž stoupal dým, který by vzbudil obavy v leckterém hasiči.

Přešlápla jsem na místě a snažila se nemračit se na oblak, co se vznesl pokaždé, když James otevřel poklop. „Na čem to sakra griluje?“ špitla jsem téměř neslyšně vedle svého muže a snažila se zachovat si vřelý úsměv. Ani čichat bych to nechtěla.

„Vsadil bych na petrolej.“ Trevis se na rozdíl ode mě o žádné vlídné pohledy nesnažil. Hypnotizoval gril a nadšeného Jamese, který nandává na talíře první várku steaků a klobásek. Jako každý zde už měl velký hlad, což mi napovědělo jeho břicho, které posledních dvacet minut promlouvalo dost nahlas. Jenže si nejspíš jako jeden z mála uvědomoval, že jíst úplně všechno není v pořádku.

„Asi se ze mě stala vegetariánka,“ ucedila jsem skrz přivřená ústa a tím Trevisem rozesmála. Jen se uchechtl a hned nato předstíral

zakašlání, nedejbože, abychom museli vysvětlovat, co nás pobavilo. Ještě chvíli jsme sledovali, jak si první hladovci odnáší svou nálož, než se na mě Trevis obrátil a naklonil se trochu blíž, aby nás nikdo neslyšel.

„Kdyby nám řekli, že z jedné odpolední bude půl čtvrtá, mohli jsme se najíst v klidu doma.“ Jeho žaludek s nadějí očekával přísun něčeho dobrého a teplého. Stejně jako ten můj, tak strašně se těšil na dobrý steak.

„Potichu,“ hihňala jsem se a zakrývala si u toho ústa. Měla jsem štěstí, že jsem si doma uzmula ždibec těstovin, co jsem měla připravené na zítra, jinak bych trpěla podobně jako on. Trevis se jen nenápadně zamračil, protože ho trošku pobouřilo mé pobavení nad jeho zoufale se smršťujícím žaludkem.

„Nevím, jestli to chci jíst.“ Pokračovala jsem v tiché konverzaci a zase rychle skončila, když se k nám přiblížila Jamesova manželka Patricia.

„Jen se nestyďte, mládeži. Než se nadějete, snědí vám všechno maso,“ pobídla nás nadšeně. Oba dva jsme jako na povel kývli.

„Já jsem vegetariánka, takže zůstanu u vašeho výborného salátu,“ zářivě jsem se usmála, především z nadšení, jak hbitě jsem dokázala vykličkovat, a strčila jsem si do úst kus nakrájeného melounu. Ještě než jsem dožvýkala, poplácala jsem svého muže po rameni a dodala: „Ale tady Trevis si určitě moc rád dá, vid', zlato?“ Nevinně jsem se na něj zubila, a když po mně překvapeně loupil očima, rozšířila jsem úsměv ještě víc. Měla jsem co dělat, abych se nezačala chechtat.

„Rozhodně musíš taky ochutnat. James tam má i grilovaný brie, nemusíš si dávat maso,“ prohodil jen tak mimochodem a políbil mě na tvář. Kdyby tu nebyla Patricia, určitě bych si vyslechla něco ve stylu, že jsem zrádce. Soucitně a téměř provinile jsem se zakabonila na hostitelku a pak se ohlédl zpět na něj.

„Vždyť víš, jak to mám se sýry, co jsou moc cítit. Ale ty si nech chutnat.“

Patricia nemohla ani tušit, že se mu do kulinářského umu jejího muže nechce, protože na sobě nedal nic znát. Zdálo se mi, že se chystá rozmrzele zafunět, ale nakonec jen kývl k Patricii. „Omluvte mě prosím.“ Svižným tempem se od nás odpojil a přidal se k mužskému kolektivu.

„Taky nemusím smrduté sýry,“ přiznala Patricia a postavila se mi po boku. Obě dvě jsme sledovaly chlapy, jak vychvalují šéfkuchaře. Přisahala bych, že se v tu ránu narovnal v ramenou a snažil se tvářit nanejdůležitě. Každou chvíli více než nápadně štouchl do masa, a dokonce do něj vrazil teploměr jako hotový profesionál. Podle zbarvení bych řekla, že kdyby ten vepřík uměl mluvit, sám mu řekne, že je hotový víc než dost.

„Jak dlouho jste vlastně svoji?“

Obrátila jsem se na Patricii, jejíž otázka mě lehce zaskočila. „Dva týdny,“ ohlédla jsem se po svém novomanželi a měla co dělat, abych se nezačala nekontrolovatelně smát. Právě jsem ho přistihla, jak se snaží odkrojit kus steaku. Chvilí s ním bojoval, a když si ho konečně vložil do úst, bylo vidět, jak se jeho svaly pod tím nápořem napínají. Musel být příšerně tuhý.

„A jinak jste spolu jak dlouho?“

Měla bych si zvyknout, že se nás teď budou všichni ptát. „No, známe se v podstatě od střední školy, chodili jsme spolu do třídy, ale dohromady jsme se dali teprve před pár lety.“ Rychle jsem uhnula pohledem, jakmile jsem si všimla, že mě Trevis přistihl při pozorování. Myslím, že jsem mu dneska zavařila až až.

„Jste krásný pár.“ Ani jsem nestihla odpovědět, když Patricia znovu promluvila. „Jsem ráda, že jste se sem přistěhovali. Ženské jsou tu až moc staré nebo nemáme stejné zájmy. Možná to není vidět, ale tak docela nezapadám do kolektivu. Myslím, že my dvě si

budeme určitě výborně rozumět. Mohly bychom zajít na kafe nebo oběd. Třeba bych ti mohla udělat odpolední čaj a povíš mi, jak se ti tu líbí.“ Zdála se až moc nadšená novým přírůstkem do jejich malé komunity.

„Určitě se můžeme domluvit,“ kývla jsem s úsměvem, ale než Patricia stačila nadhodit první termín, na rameni mi přistála velká ruka. Ani jsem si nevšimla, že by k nám Trevis šel.

„Moc se omlouvám, ale potřebovali bychom s Alicí už jít. Musíme toho ještě spoustu zařídit. Znáš to, vybalování a tak dál.“ Jen já jsem tušila, že chce jít co nejdřív domů pořádně se najíst.

„Ale jistě, jsme moc rádi, že jste dorazili. Léto začalo, takže gri-lovat budeme ještě mnohokrát,“ ujistila nás Patricia, abychom se nebáli, že o něco přijdeme. Inu, teď jsme se báli, že nepřijdeme vůbec o nic.

„Senzace, moc rádi dorazíme,“ odvětil spokojeně Trevis a poté se na mě obrátil: „S Jamesem jsem se už rozloučil, počkám tu na tebe.“

* * *

Sledoval jsem, jak Alice kráčí přes dokonale zastřižené trávník. Kolem boků jí splývaly volný letní šaty a dost nepatřičně se na ni obracely nejedny oči ženáčů kolem. Nevím, jestli bych měl bejt zne-pokojenej já, nebo manželky oněch čumilů. I když mi to přišlo vůči ženským tady nefér, vlastně jsem to chlapům neměl ani moc za zlý, mám opravdu nádhernou ženu, a kdyby prošla kolem, určitě bych se taky podíval. Jen co se rozloučila, přitočila se ke mně, vklouzla mi prsty do dlaně a ruku v ruce jsme vyrazili k domovu.

Cesta netrvala nijak dlouho, vzhledem k tomu, že jsme bydleli ve stejné ulici s Normanovými a mezi našimi domy stál jako ochran-ná bariéra jen jeden dvojdoměk. Všichni si tu z nějakého důvodu zřídili ploty maximálně do výše pasu, takže něco jako soukromí tu

zjevně neexistovalo. Nejspíš to bude chtít udělat pořádný plot. Ne-
snáším náhodný tlachání na ulici nebo nezáživnou konverzaci cel-
kově. A to se nezmiňuju o smradu, který vypouštěl Normanovic gril.
Alice pustila mou ruku a otevřela dřevěnou branku před domem,
která mi sahala sotva do pasu.

„To byl hnus,“ pronesl jsem znechuceně až před vchodovými
dveřmi a pohladil jsem si své nebohé břicho. Doufám, že se z toho
nepodělám, vyloučit to bohužel nelze.

„Až tak?“

Nebylo třeba ji ujišťovat, že mluvím o steaku, který by svou tu-
hostí předčil i gumovou hračku. „Já se o jídle špatně nevyjadřu-
ju. Jenže ten chlap nás chtěl snad otrávit,“ odfrkl jsem si, a jakmile
jsem se vyzul ze sandálů, cíl byl jasnej – pořádný žrádlo. Vydal jsem
se přímo k lednici a minul Alici, která si napouštěla vodu u dřezu.

„Neboj, jestli tě někdy někdo otráví... budu to já.“ Hodi-
la po mně pohledem a se škodolibým úsměvem odešla i se svou
sklenkou do obýváku. Chvilí jsem zíral jejím směrem a nemohl se
rozhodnout, jestli to myslí vážně.

1

Ona

(PÁR DNÍ POTÉ)

Těžko říct, jestli mě z domu vyhnal fakt, že jsem zaslechla vycházet z koupelny svého muže, nebo vědomí, že pokud si nepospíším, potkám před domem sousedku. Ani s jedním z nich jsem neměla chuť mluvit, a tak jsem se pokusila vyhnout oběma. Trevis na mě totiž už ze sprchy volal, jestli bych si nemohla ty vlasy někdy z odtoku vyndat sama – nekonečné téma. Víím, že jsou moje, ale z nějakého důvodu se mi čištění odtoku hnusí i s gumovými rukavicemi. Navíc si už odličil obličej, a jestli vyjde znovu bez trička, abych měla možnost vidět ty šílené modřiny, které zdobily jeho tělo a dělalo se mi z nich zle, nezvládnou to. Potřebovala bych, aby se zahojil co nejdřív, jinak mi bude ouvej pěkně dlouho.

„Lepší už to nebude,“ oznámila jsem sama sobě v autě, když jsem si za pomoci zpětného zrcátka pokusila upravit vlasy do úhledného drdolu a připnula ho velkou sponou. Pořád jsem si ještě nezvykla na svůj nový sestřih. Vlasy mi končily u lopatek. Byla jsem zvyklá

mít vlasy skoro po pas, nemluvě o odstínu. Kdysi jsem je mívala téměř černé, teď je jejich barva alespoň o čtyři odstíny světlejší. Horké léto si žádá změny.

Zapnula jsem si pás, a než se otevřela naše brána, ohlédla jsem se k domu. V okně vedoucím do kuchyně stál Trevis, usrkával svou ranní kávu, jako to dělal každý den, a sledoval, jak si počínám. Nejspíš tušil, že jsem se chtěla vyhnout vlasové konfrontaci, a tak jsem srabácky zdrhla. Jakmile si všiml, že ho pozoruju, zmizel v domě a jen se za ním zhoupala sněhově bílá záclona.

Stočila jsem pohled k zrcátkům a začala couvat. Díkybohu, že naše příjezdovka byla dost široká, jinak bych mohla mít problém vyjet. Nebyla jsem nejzdatnější řidička. Především co se parkování týče.

„Dobré ráno!“ Kdo sakra mluví po ránu takhle nahlas! Škubla jsem sebou, když mi paní Deerová strčila hlavu do otevřeného okénka spolujezdce. Měla štěstí, že jsem při tom šoku nesešlápla pedál! Nečekala jsem, že by mě mohla tak vyděsit, navíc chodí venčit až za deset minut, to vím přesně!

„Dobré.“ Donutila jsem se ke slušnému úsměvu a nápadně zařadila jedničku. Snad by mohla pochopit, že jsem na cestě pryč.

„Nechtěla jsem tě vystrašit, drahoušku.“ Paní Deerová je jedna z žen, o kterých sousedka Patricia tvrdí, že jsou moc staré. Nerada používám toto slovo, nemyslím si, že je vhodné někoho soudit dle věku. Nicméně paní Deerové je zaručeně přes sedmdesát, miluje své tři jorkšíry – Maky, Paty a Tipi. Taky pěstuje na zahradě snad každou květinu, co znám, a se svým synem se nebaví už téměř rok a půl. To a ještě mnohem, mnohem víc se dozvídám skoro pokaždé, když vyrazí na procházku v sedm čtyřicet pět. Přesně. Čert ví, proč dnes musela pět minut po půl osmé. Skoro jako kdyby tu na mě číhala.

„Nic se nestalo. Jen jsem vás nečekala.“ Rozhlédla jsem se kolem, aby pochopila, že si kontroluju, zda nic nejede, a můžu pokračovat v cestě. Každý normální člověk by mi popřál příjemný

den, případně se jen rozloučil, ale to ona ne. Opřela se o okénko loktem a spustila. A právě proto jsem chtěla jet dřív. Nejsem zrovna od rány, a tudíž pro mě možnost, že bych jí řekla *nemám čas, na shledanou*, nebyla řešením. Já jsem prostě jen seděla a čekala, než mi všechno poví. Moje chyba, vím to, ale copak jí to můžu udělat? Ráda si povídám s lidmi, ale ne ráno a ne když jsem nervózní.

„To víš, kdyby mě nevzbudila Paty, nejspíš bych šla trochu později.“ Ale to ne, ona má kecavou.

„To je mi líto,“ pokusila jsem se jí do toho skočit.

„Má chuděrka nějaký střevní problém, musela jsem setřít podlahu, a tak jsem radši hned vyrazila ven, aby se mi nepo i na gauč, víš, co myslím,“ zahihňala se. Ach bože, co jsem komu udělala! Až moc dobře vím, co myslí. Ostatně slovo střevní bylo víc než výstižný.

„Doufám, že se jí udělá co nejdřív dobře,“ odpověděla jsem mile.

„Určitě, uvařím rýži, abych jí to zarazila...“

Nesnáším nevychovanost, ale tímto tempem bych se do práce vůbec nedostala. Navíc zastavování střevních obtíží psa nebylo téma, ve kterém bych se vyžívala nebo k němu mohla jakýmkoliv způsobem přispět. Musela jsem jí skočit do řeči. „Nezlobte se, paní Deerová, musím už jet, abych nepřišla pozdě. Je to můj první pohovor, co jsme se nastěhovali.“ Vážně bych si potřebovala najít práci, abych nemusela být pořád zavřená doma.

„Jistě! Jistě, jen jeď. To je moc důležitý, kdybys přišla pozdě, mohli by si o tobě udělat špatné mínění.“ Spokojila bych se jen se slovy *Jistě! Jistě, jen jeď*. Odstrčila se dlaní od okna a při tom zavadila karabinou z vodítka o modrý lak auta. Naštěstí jsem měla pro její věk pochopení... a to auto není moje. Obvykle bych se o cizí auto strachovala víc, ale zrovna tohle mě trápilo nejméně.

„Hezký den, děvenko. A držím ti palce.“

„Vám taky, a ať je Paty brzy dobře,“ houkla jsem ještě a vyrazila pryč. Není to tak, že bych si s ní nechtěla povídat, dokonce ji chápu.

Celé dny doma sama, nemá co na práci a za tu dobu, co zde žijeme, jsem neviděla jedinou návštěvu. Bylo mi jí líto. No tak dobře, nejspíš bych se u ní měla někdy stavit. Jenže ona mě vždycky vyhmátne v tak pitomou dobu, že prostě nemůžu zůstat a povídat si s ní. Snad to nebere nijak osobně. A je to, právě jsem se rozhodla, že jí to vy-
nahradím.

Sotva jsem zaparkovala před místním knihkupectvím, přestala jsem myslet na paní Deerovou a začala si připravovat v hlavě odpovědi i na ty nejpitomější otázky. Copak já vím, na co se mě budou ptát? Asi těžko, ale doma jsem se připravila na každou kravinu.

„Dobré ráno, přišla jste na pohovor?“ Ani jsem za sebou nestihla zavřít dveře, když na mě nějaká slečna spustila.

„Dobré ráno, ano.“

„Posaďte se prosím, hned na vás přijde řada.“ Ukázala na měkká křesla, která se skrývala v maličkém prostoru mezi regály. Zmohla jsem se na strohé přikývnutí. Jak jako řada? Ať už jsem se rozhlížela jakkoliv, neviděla jsem vůbec nikoho. Cesta z domu mi sem trvala sotva patnáct minut a teď bydlím v podstatě na předměstí. Takže kdo by sem jezdil? Jak moc velký zájem tu mohl být o místo prodavačky? Pravda, jsme v Portlandu jen chvíli, ale skoro bych řekla, že široko daleko je tohle jediné knihkupectví, které je přístupné v rozumném dojezdovém čase.

Zatímco jsem se netrpělivě a nervózně ošívala, otevřely se odněkud dveře. „Další, prosím!“ Mužský hlas se rozlehl celým krámkem, ten náhlý rámus v absolutním tichu mě trochu zaskočil. Nepostřehla jsem sice žádného zákazníka, ale měla jsem dojem, že ten kravál se sem vůbec nehodí.

„Paní Woodová, běžte, prosím, dál.“

Obrátila jsem se na slečnu za pultem, která mě oslovila, a pak jsem se znovu rozhlédla, odkud ten mužský hlas vycházel. Hbitě jsem se vymrštila na nohy a vyrazila za chlapíkem, který vypadal

docela k světu, a ženou, s níž se právě loučil potřesením ruky, a dávala jsem si pozor, aby se mi na malém podpatku nezvrtla noha.

„Na viděnou, paní Haurová, ozveme se vám.“ Mile se usmíval, což bylo dobré znamení. Snad bude dobře naladěný i při mém pohovoru. Jen mě netěšilo, že jsem nebyla jediná. Jsem si na sto procent jistá, že se téměř každý hodí do knihkupectví víc než já.

„Nemohu se dočkat.“ I ona se usmívala, což mi na sebedůvěře moc nedodalo. Tvářili se, jako kdyby jejich pohovor dopadl dobře, což pro mě není ideální. Vypadala docela hezky, připomínala mi Bree ze *Zoufalých manželek*. Taková pěstěná, a zároveň jsem měla dojem, že mě zabije pohledem, což nebylo ani trochu příjemné. Když se nad tím zamyslím, i vzhledově k ní měla blízko. Vysoká hubená zrzka, na můj vkus trochu bledá a kostnatá. Rozhodně se zdálo, že má načteno víc, než kdy budu mít já. Věnovala mi triumfální úsměv, kterým dokázala mou sebedůvěru zakopat hluboko pod zem. Nejspíš si ohledně této pozice hodně věřila.

Prošla jsem kolem, také jsem se usmála, i když můj úsměv působil trochu křečovitě. Snažila jsem se ignorovat nepříjemné pocity a radši jsem pokračovala dál. Ještě než jsem vstoupila do dveří, pořádně jsem se narovнала v ramenou a zhluboka se nadechla.

„Dobrý den,“ vysoukala jsem ze sebe stěží, když jsem spatřila muže, jenž pravděpodobně vede pohovory. Zvedl pohled od papíru na stole a postavil se.

„Dobrý den, paní Woodová, posadte se, prosím.“ Ukázal rukou na místo proti sobě. Překvapilo mě, že tak mladý muž pracuje v knihkupectví. Žila jsem v mylném bludu, že knihy pravděpodobně přitahují pouze ženy. Tomuto muži mohlo být tak pětatřicet, pravda, byl trochu hubenější a bledší, než je zdravo, ale na druhou stranu vypadal pořád docela k světu. Černé kratší vlasy a pěstěné strniště na tváři, jen brýle zavěšené za nožičku v kapse u košile mi připadaly trochu vtipné. Na druhou stranu působil velmi sečtělé.

„Děkuji vám.“ Plánovala jsem k němu vyrazit, abych se řádně představila, ale když jsem k němu chtěla napráhnout ruku, posadil se a zahleděl se do papírů. Připadalo mi to trochu nezdvořilé a ne-taktní, ale kdo jsem, abych soudila cizí lidi, takže jsem se rovnou přesunula na židli a složila ruce v klíně. Tohle gesto mělo působit zkušeně, bohužel to možná spíš vypadalo, jako kdybych byla jed-ním z nejnervóznějších lidí vůbec.

Štvalo mě, že se mi nedokázal ani pořádně představit, ale na jeho nevychovanost jsem zapomněla ve chvíli, kdy mi začal klást otáz-ky ohledně mých schopností. Práce s počítačem, zodpovědnost a já nevím co všechno. Nebylo to tak zlé, dokud neměl otázky na knihy.

„Jaké autory máte ráda, paní Woodová?“

Sakra, jaké... no do hajzlu, jakže se jmenuje? „Colleen Hooverová je jedna z mých oblíbených autorek. Umí se člověku dostat pod kůži.“ Našla jsem si na ni hodnocení na internetu a prošla si pár recenzí. Nečtu, ani trochu nečtu, a to je dost velký problém, když se člověk snaží sehnat práci v knihkupectví. Ještě jsem viděla inzerát na servírku a prodavačku v obchodáku, jenže ani do jednoho se mi nechtělo. Pak tu taky byla otázka dlouhého dojíždění do města. Ne snad, že by mi delší ranní cesta vysloveně vadila, ale to množ-ství lidí jsem si v tuto chvíli zkrátka nedovedla představit. Radši svou potřebu socializace budu uplatňovat na menším a tišším místě s těmi pár lidmi, které jsem prozatím stihla poznat. Proto jsem zvolila knihkupectví.